

El periòdic de Corrent Roig

Pàgina Roja

nova època

OPRESSIÓ, ULTRADRETA I CAPITALISME

El paper de les oprimides en la
lluita per la transformació social

nº 1

JUNY 2025

DONATIU 4€

Equip editorial

Ame Luna Roseiro
Felipe Alegría
Laura Requena
Yoel Rodríguez

Maquetació

Equip de Comunicació de
Corrent Roig

Dipòsit legal

SE-7816-2011

Els nostres llocs web

www.corrienteroja.net
www.correntroig.org
www.litci.org

Contacte

info@corrienteroja.net

@correntroig

@corrienteroja

Índex

4

L'ofensiva internacional
contra els drets de les
dones i els col·lectius
LGTBIQ+, els migrants i
les minories

5

Què uneix i què separa a
homes, dones
i el col·lectiu LGTBIQ+

6

El capitalisme *divers* i
l'expansió de la ultradreta,
dues cares de la mateixa
moneda

8

Contra els homes o
contra els capitalistes?
Debat amb el feminisme
transexcloent i les teories
del patriarcat

12

Combatre les
opressions per a unir
a la nostra classe,
aixecar un programa de
transformació socialista
per a alliberar les
oprimides

E

Editorial

L'auge de la ultradreta a nivell mundial ens interpel·la a encetar el debat sobre l'estratègia per a combatre les opressions socials. Tant la propagació dels discursos d'odi i les retallades en drets de dones, migrants i del col·lectiu LGTBIQ+, com els femicidis, les agressions LGTBIQ+fòbiques i la mort a les fronteres, són producte del mateix sistema: el capitalisme, que és també el sistema de les guerres, els genocidis i les crisis econòmiques i mediamientals.

Existeixen diferents programes polítics que ofereixen resposta a les conseqüències de la descomposició social capitalista. La resposta privilegiada del programa de la ultradreta és utilitzar com a boc expiatori als col·lectius oprimits per a capitalitzar el descontentament social generalitzat. Però no és només el seu programa el que escoltem a cada campanya electoral, també la propaganda de la burgesia "progressista" i els seus governs, com l'actual govern PSOE-Sumar, proposa una sortida per a dones, migrants i el col·lectiu LGTBIQ+.

Governos "progressistes" a tot el món criden a ser votats per a conformar el "cordó sanitari" a la ultradreta i el seu racisme, masclisme i LGTBIQ+fòbia. Mentrestant, en una flagrant contradicció, continuen aplicant mesures que van en contra dels propis col·lectius oprimits, com la Llei d'Estrangeria, que normalitza i institucionalitza el racisme al qual diuen oposar-se.

El programa "progressista" i les seves mesures anti-obreres afavoreixen la consolidació de la ultradreta, que es fa forta en oposició als discursos buits que clamen l'"avenç social" al mateix temps que les condicions de vida de

la majoria empitjoren. És per això que volem construir un programa alternatiu socialista, de tota la classe treballadora, que doni una resposta real i no només discursiva als col·lectius oprimits, unificant les seves demandes amb les de la resta de la classe treballadora.

El sistema capitalista no és només un sistema econòmic, sinó un sistema que ordena i condiona totes les relacions socials. L'eix vertebrador d'aquest ordre social són les relacions de producció, és a dir, aquelles que permeten la reproducció de la vida i que es basen en l'explotació de la gran majoria social treballadora, la classe que crea la riquesa social, per part d'una classe social minoritària, la burgesia parasitària.

És la dominació capitalista la que aprofundeix la desigualtat social i amb ella fa avançar a la ultradreta. És la que duu a terme el genocidi televisat del poble palestí i imposa les guerres dels governs del rearmament, que avui a Europa són tots, es diguin progressistes o liberals.

Corrent Roig ens reivindiquem marxistes: ens esforcem a utilitzar el mètode científic en el nostre objectiu de transformar la realitat. Amb aquest Pàgina Roja, volem aportar un estudi seriós sobre l'opressió i la violència masclista i LGTBIQ+fòbica, inseparables d'aquest sistema capitalista. Pàgina Roja és una eina al servei de l'activisme honest i compromès amb la transformació social, una eina que sorgeix del convenciment que aquesta transformació només pot donar-se amb una estratègia de lluita pel poder dels treballadors i el socialisme. Volem fer de la teva lluita, la nostra, i d'aquesta eina, la teva.

”

Estem patint a tot Occident una potent onada reaccionària que busca aniquilar drets democràtics i socials que ha costat dècades aconseguir. Entre aquests drets obertament amenaçats, ocupen un lloc rellevant les conquestes democràtiques de les dones i dels col·lectius LGTBIQ+.

L'ofensiva reaccionària contra els drets democràtics és inseparable de l'estancament i la crisi profunda del capitalisme

L'ofensiva internacional contra els drets de les dones i els col·lectius LGTBIQ+, els migrants i les minories

Una ofensiva reaccionària internacional

L'avantguarda mundial d'aquesta ofensiva reaccionària és, sense dubte, l'Administració Trump. Els seus plans van venir anunciats en el Projecte 2025 de la ultradreta Heritage Foundation. Al costat de la criminalització racista, les deportacions d'immigrants i el seu atac massiu contra els treballadors públics i els drets socials, Trump ha llançat una caça de bruixes contra les anomenades polítiques de Diversitat, Equitat i Inclusió (DEI).

Cridant a "recuperar la masculinitat" i l'"orgull blanc americà", carreguen frontalment contra els drets conquerits per la població negra, les dones i el col·lectiu LGTBIQ+. Criden a perseguir tot el que no encaixi amb la seva excloent concepció religiosa de la família tradicional, blanca i heterosexual, si pot ser amb la dona a casa cuidant dels nens i la llar.

Aquesta ofensiva s'expressa també a Europa, on destaquen governs d'ultradreta com el de l'hongarès Orbán. Però el problema està lluny de limitar-se a Orbán o Meloni. En la croada contra els

immigrants, per exemple, ocupen un lloc d'honor la Comissió Europea i governs "democràtics" com el danès, l'alemany, el francès o el britànic.

L'ofensiva reaccionària contra els drets democràtics és inseparable de l'estancament i la crisi profunda del capitalisme, amb el seu atac renovat a les condicions laborals i socials de la classe treballadora i els sectors populars. Una escomesa que arremet contra els sectors més explotats i oprimits i els països més pobres.

Els atacs als col·lectius oprimits són, en realitat, mitjans per a enfrontar entre si als diferents sectors de la classe treballadora i per a facilitar l'augment de l'explotació, en benefici dels explotadors i governs.

L'actual onada reaccionària mostra també, com escrivia el vell Lenin, que, sota el capitalisme, les reivindicacions democràtiques només poden ser realitzades de manera incompleta i que seran sempre provisionals mentre no canviem les bases materials de la societat, la qual cosa exigeix una revolució social que expropii al gran capital i doni el poder real als treballadors i el poble.

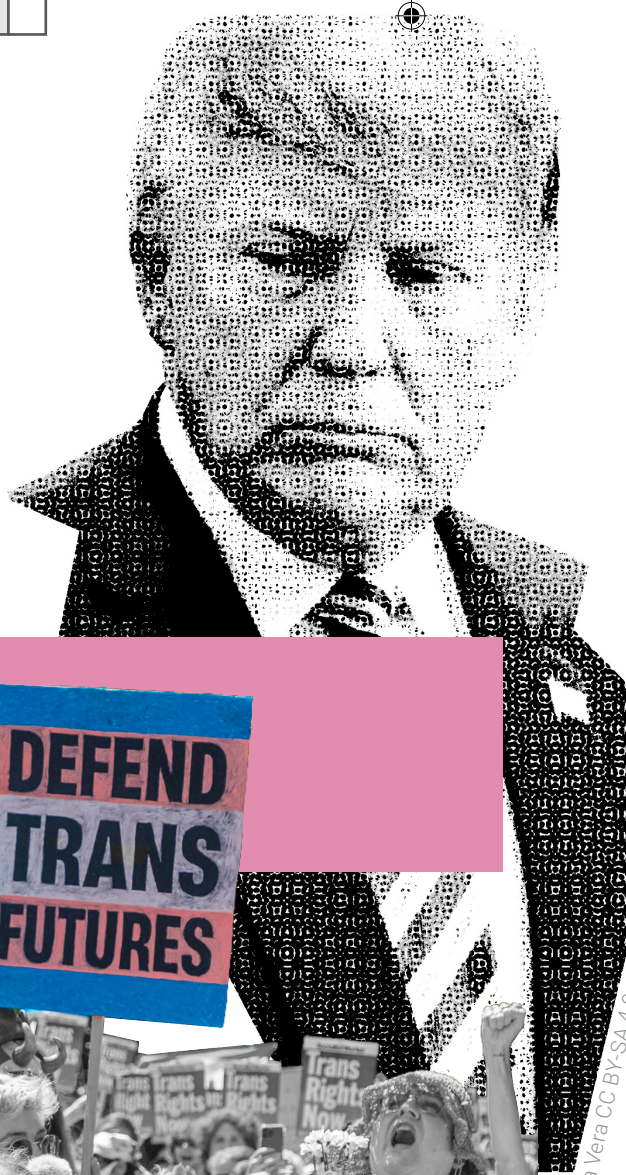

La ultradreta de Vox, aliada de Trump i arrelada en el franquisme

A l'Estat espanyol, qui apareix al capdavant de la croada reaccionària contra els immigrants (en particular si són musulmans) i contra les conquestes de les dones i col·lectius LGTBIQ+, és la ultradreta de Vox (ajudada de rojipardos com Roberto Vaquero).

Un primer aspecte a assenyalar respecte a Vox és l'arrelament de les seves tesis en les de la dictadura franquista. Vox no oculta la seva vinculació amb el franquis-

Gedalia Vera CC BY-SA 4.0

Nacional i paladí de la “família cristiana”, per a qui “l’única missió assignada a les dones a les tasques de la pàtria és la de la llar (...) fer la vida familiar tan agradable per als homes que trobin a la llar tot el que abans els faltava i, així, no hagin de buscar descans a tavernes ni clubs”. El que reblava dient: “Mai sigueu una nena atipada de llibres; no hi ha res més detestable que una dona intel·lectual”. Tota aquesta tasca d’adoctrinament la van fer en íntima associació amb l’Església catòlica, la institució que va portar a Franco sota pal·li, es va beneficiar del seu règim i va dictar la seva doctrina moral.

El discurs ultradretà

El discurs de Vox, per descomptat, s’ha “modernitzat” i ha unificat el seu llenguatge amb el de Trump i la ultradreta internacional. Per a difondre-ho, les seves representants femenines juguen un paper important, presentant-se com “les dones de l’Espanya viva” que lluiten contra el “feminisme supremacista que ens victimitza, ens col·lectivitza i vol imposar-nos una doctrina totalitària”.

La base de la seva argumentació és negar que existeixi cap mena d’opressió sobre les dones, cap desigualtat, discriminació o violència. Però, per desgràcia, la realitat és ben diferent i s’agreuja conforme afecta als sectors més explotats, en els quals les dones treballadores són abocades a les pitjors feines, amb sous miserables, racisme i una enorme indefensió.

Vox argumenta que no hi ha desigualtat ni opressió perquè la igualtat formal està reconeguda en la Constitució. com si la igualtat formal fos igualtat real! Vox tracta a les dones com si totes elles pertanyessin a una satisfeta elit adinerada del madrileny barri de Salamanca. En nom d’una tramposa meritocràcia, s’oposa a tota llei o norma de discriminació positiva, dient que discrimina l’home, tot i

me, els “mèrits del qual” reivindica, com han manifestat sense miraments diputats en el Congrés, el seu líder a Castella-Lleó o la seva organització juvenil “Reuelta”. Seguint el llegat franquista, construeix un relat tan heroic com fals de la Reconquesta així com de la colonització americana, l’anomenada Hispanitat.

No podem oblidar que el Franquisme s’imposa —en un període d’entreguerres a nivell mundial i amb el record fresc de la presa del poder a Rússia per part la classe obrera dirigida pel partit bolxevic— com a reacció burgesa davant la possibilitat d’una revolució obrera

a l’Estat Espanyol. La victòria del bàndol revoltat s’imposa gràcies a l’ofensiva de la burgesia més reaccionària, arrelada en el poder càsic, les monarquies predecessores a Primo de Rivera i els seus exèrcits, però també gràcies a l’actitud timorata de la burgesia progressista republicana, que té avui la seva expressió degenerada en el “respecte institucional” del govern PSOE-Sumar a la Monarquia.

Vox, en el mateix afany franquista d’emmordassar la combativitat de les dones, fa seva (donant-li una versió “moderna”) la doctrina de Pilar Primo de Rivera, cap de la Sección Femenina del Movimiento

que aquestes normes difícilment compensen la desigualtat real.

Vox pregona que les lleis de gènere que protegeixen les dones de la violència masclista, el “només sí és sí”, és violència contra els homes, als quals “demonitzen, criminalitzen i lesionen greument els seus drets fonamentals, com la presumpció d’innocència”. S’obliden, no obstant això, de les enormes penalitats que representa per a una dona agredida sostenir la seva denúncia davant d’un jutge.

També, en nom d’una suposada superioritat racial, religiosa i cultural espanyola, carreguen contra la immigració musulmana, en particular la magrebina, a la qual acusen falsament de ser la gran responsable de les agressions masclistes, com si estiguessin en el seu ADN. Obliden deliberadament que les protagonistes de la lluita contra els líders religiosos conservadors àrabs i els seus postulats patriarcals han estat i són les dones àrabs, incloses les musulmanes.

Vox i l’Església catòlica, en nom del dret diví i el respecte a “la vida” del fetus (i només a la del fetus, perquè, en nom del lliure mercat, estan en contra de qualsevol política que combati la desigualtat social, sent l’Estat Espanyol el primer de la UE en pobresa infantil) neguen a la dona i persones gestants el seu legítim dret a avortar. De la mateixa manera, braç a braç amb l’Església, Vox s’oposa frontalment al matrimoni igualitari i als drets de la comunitat LGTBIQ+. La llei trans s’ha convertit en el seu gran dimoni (“fa desaparèixer la nostra identitat com a dones”) perquè inclou el dret democràtic de les persones la identitat de gènere de les quals no és la que li van assignar en néixer, a dur a terme la transició de gènere i a ser acceptades plenament com a tals.

Grups i associacions d’ultradreta utilitzen les xarxes socials per a difondre versions crues de “masculinitat”, marcades per la

seva misogínia i el rebuig rabiós als moviments feministes i pro-drets LGTBIQ+. Ensenyen als nois que la seva virilitat, el seu èxit i els privilegis “propis del seu sexe”, es mesuren en funció de la seva capacitat per a seduir i dominar a les dones, ser “productius al sistema” i “protegir i sostenir” a la seva família en arribar a adults. Sostenen que el “feminisme totalitari” o el moviment LGTBIQ+ trenquen la jerarquia “natural”, recolzada en una suposada inferioritat biològica de les dones.

Aquesta ideologia masclista serveix per a justificar la desigualtat social, “naturalitzant” l’opressió i perpetuant-la. Però la biologia no explica en absolut l’opressió de les dones. Per contra, és el capitalis-

me qui treu profit de la seva capacitat per a la gestació, el part i la lactància materna perquè noves generacions de treballadors tirin endavant, no només a través del manteniment que els reporta el salari dels seus progenitors, fruit de l’explotació capitalista, sinó també el que els reporta el treball domèstic i de cures gairebé gratuït en l’àmbit privat de la llar obrera, o a molt baix cost en el sector serveis, altament feminitzat.

Abans que invertir per a garantir el dret a l’avortament, la burgesia prefereix sotmetre a les dones i persones gestants de classe treballadora a l’escrutini social que associa la seva sexualitat amb la capacitat individual de sustentar la seva descendència.

Què uneix i què separa a homes, dones i el col·lectiu LGTBIQ+

El gènere afecta a tothom, no només a les persones trans. Partim que el gènere és una construcció social, tot i que es “naturalitza” en ser associat a aspectes biològics a través del sexe –que ni tan sols és una categoria tan hermètica com ens volen fer creure (s’estima que l’1,7% de la població és intersexual, és a dir, persones que presenten característiques sexuals que no encaixen amb els paràmetres mèdics de “sexe masculí” i “sexe femení”).

Podem dir llavors que el gènere el conformen una sèrie d’expectatives socials (inclosa la de ser heterosexual) a partir del sexe amb el qual naixem. És fonamental reconèixer també el paper de la classe social en l’impacte del gènere. En el marc capitalista, s’ha atribuït a l’home el rol de proveïdor, de pilar econòmic de la família. El fracàs a l’hora de complir aquest rol suposa, socialment, el fracàs com a home.

En contraposició, els homes capitalistes acumulen capital i poder, projectant la imatge de l’home de negocis que ha aconseguit assolir l’estrat social al qual pertany mitjançant la presa de bones decisions (i no, com succeeix en la majoria de casos, per néixer en el si d’una família burgesa).

Tot i que els diners, el poder i la intel·ligència són atributs associats als homes “d’èxit”, les contingències comunes a tota la classe treballadora com són la desocupació, la precarietat, o la impossibilitat de l’accés a l’habitatge, passen a ser enteses com a fracassos personals dels homes de classe treballadora, i no com a conseqüències estructurals al sistema capitalista¹.

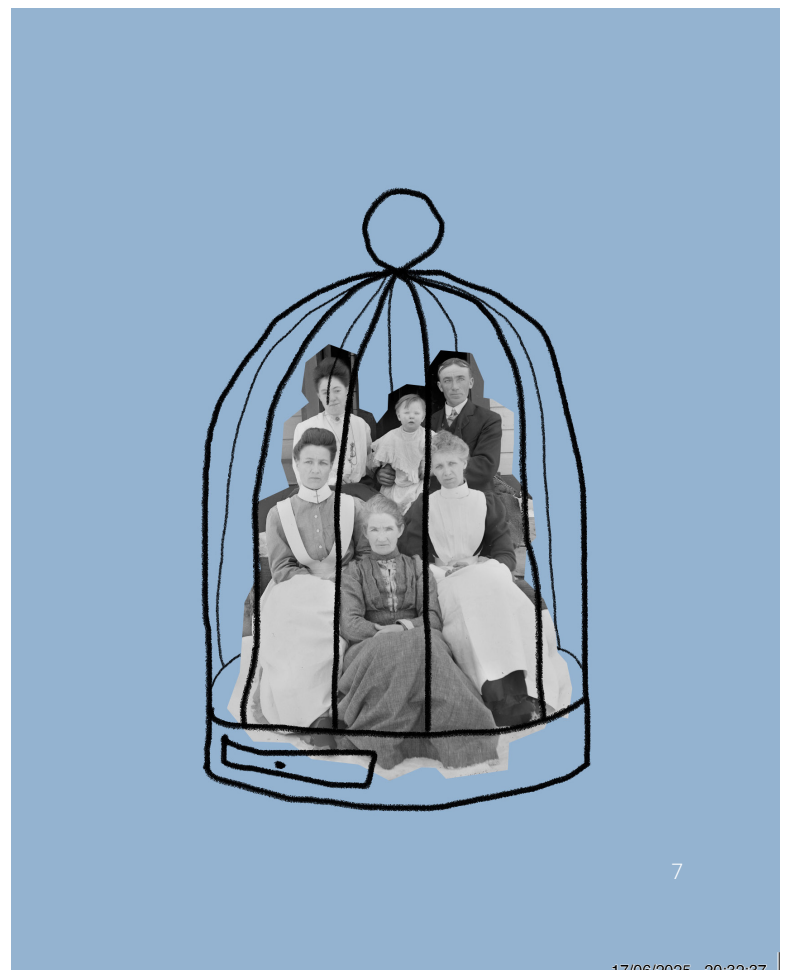
La ultradreta alimenta la idea que la masculinitat està en crisi i culpabilitza al moviment feminista i antiracista “woke” o al “lobby LGTB” d’arrabassar als homes la seva posició dominant a la jerarquia social. Això cala en un sector dels homes joves de classe treballadora davant la falta d’un referent polític que els organitzi contra el sistema capitalista, que és el veritable culpable de totes les seves frustracions.

El gènere i la “raça”, enteses com dues categories entorn de les quals s’estructuren relacions desiguals sota la totalitat social capitalista, són opressives per a tota la classe treballadora ja que la classe capitalista s’aprofita d’aquesta opressió material i políticament: d’una banda, imposa pitjors condicions de

vida als col·lectius oprimits i, per un altre, ens divideix com a classe treballadora.

La consciència sobre l’origen de la misèria de la classe treballadora ha estat històricament i és avui dia la flama de la lluita obrera. Quan la legislació en forma d’engrunes i la doctrina del conformisme no resulten suficients per a l’extinció de la fúria de la classe treballadora, els capitalistes tractaran de reconduir-la. És per això que el capitalisme es beneficia àmpliament del discurs que ofereix la ultradreta, pel qual crida als homes cisgènere (és a dir, els que no són transgènere) i heterosexuals a canalitzar la seva frustració mitjançant l’odi cap a migrants, feministes i el col·lectiu LGTBIQ+.

¹Segons l’estudi Suïcidi, Desocupació i Recessió econòmica a Espanya (2017) associa cada increment d’un 1% en la variació anual de la desocupació en el període 1997-2013 amb un increment del 6,40% en la variació anual del suïcidi en la població general, sent aquest del 9,05% en els homes d’edat laboral.

El capitalisme *divers* i l'expansió de la ultradreta, dues cares de la mateixa moneda

En els últims anys, partits com Vox i els seus homòlegs d'extrema dreta a nivell internacional han pogut formar les seves bases, en gran manera, gràcies al vot juvenil masculí. A més d'agrupar el major percentatge de potencials votants en els joves d'entre 18 i 24 anys, es dona una segregació per gènere: el 2023, el 12,4% dels homes enquestats afirmaven tenir intenció de votar a Vox, enfront d'un 5,3% de les dones.

El problema principal de l'ofensiva reaccionària és que troba ressò entre sectors atribolats de les classes mitjanes i, més enllà, entre importants sectors empobrits de treballadors i treballadores, en particular homes joves.

Aquest ressò es recolza en l'angoixa i la inestabilitat davant una situació que, lluny del discurs governamental, està marcada pels baixos salaris, una extrema precarietat laboral, la impossibilitat d'accedir a un habitatge, la manca de serveis públics suficients i de qualitat, la desocupació i una falta de futur per a la joventut treballadora.

El govern "progressista i feminista" de Sánchez -Sumar, pronuncia paraules boniques, però no toca les bases del domini capitalista en què s'assenten la super explotació, la desigualtat i les opressions i s'omple la boca amb l'"augment del PIB"... que no arriba a les butxaques dels de baix i no canvia les condicions de vida de la joventut treballadora.

La ultradreta s'aprofita d'això per a presentar-se com a alternativa i com si la seva fos una "rebel·lió" contra el poder. Per a dur a terme la seva demagògia, arremeten contra les ideologies identitàries que calen en certs sectors dels col·lectius

oprimits i que de forma equivocada i desclassada assenyalen com els seus enemics als blancs, els homes, a les persones cisgènere o homosexuals, en general, com si tots fossin opressors intrínsecament.

“

El govern "progressista i feminista" de Sánchez -Sumar, pronuncia paraules boniques, però no toca les bases del domini capitalista en què s'assenten la super explotació, la desigualtat i les opressions.

Contra els homes o contra els capitalistes? Debat amb el feminisme transexcloent i les teories del patriarcat

La prevalença de la LGTIBIQ+fòbia en campanyes polítiques ha aconseguit màxims històrics, sent un clar exemple l'ascens de Trump el 2024, amb 914 lleis federals anti-trans proposades i 109 d'elles actualment en vigor. Al Regne Unit, el Tribunal Suprem va dictaminar el 16 d'abril que el terme legal "dona" passaria a referir-se exclusivament a persones que van ser assignades dona en néixer, excloent a dones trans de proteccions legals.

És curiós observar com tant la ultradreta com el feminisme que anomenem transexcloent (que sobre la base de les teories del patriarcat, defensa que el principal conflicte social no és la divisió entre classes sinó l'antagonisme entre homes i dones), es donen la mà a l'hora d'oposar-se als drets de les persones trans.

Per al feminisme transfòbic, que busca abolir el gènere en abstracte, és a dir, sense una perspectiva de superació social del capitalisme, les persones trans estarien apuntant els estereotips de gènere mesquinament, doncs, tal com agita la ultradreta, seria la "biologia" la que determina el comportament social.

Per al feminisme transfòbic totes les persones amb penis són violentes cap a les persones amb vulva, per la qual cosa les dones trans serien en realitat homes volent envair espais femenins (com si a la societat capitalista aquests proliferessin, anessin segurs o dotats de recursos). Per part seva, els homes trans serien, per al feminisme transexcloent, dones misògines que es rebutgen a si mateixes, la qual cosa és, paradoxalment, misogin i infantilitzant cap als homes

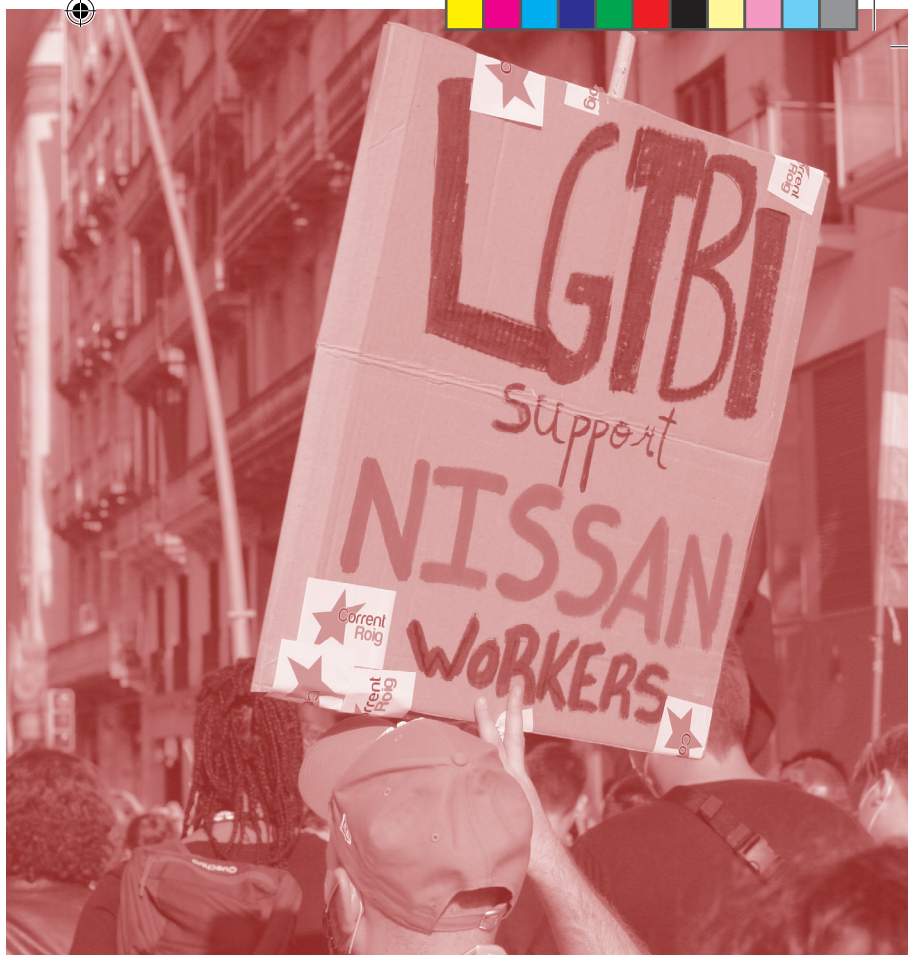
trans, ja que els arrabassen el poder sobre els seus cossos per considerar-los dones.

Tant l'extrema dreta que al·ludeix a la religió, sostenint que les persones trans contravenen la naturalesa i els mandats de Déu, com el feminisme transexcloent que acusa les persones trans d'obstaculitzar l'abolició del gènere en la societat capitalista, tots dos sostenen que, sobre la base del que la ciència mèdica dominant entén per "sexe biològic" (genitals, cromosomes i hormones, sent només els genitals externs el que realment es comprova en els nounats), homes i dones som intrínsecament diferents.

El feminisme transfòbic no apunta (i la ultradreta apunta) al sistema social dominant, que és el capitalisme i no el patriarcat, com postulen les teoritzacions feministes. Un capitalisme que es perpetua mitjançant l'obtenció de plusvàlua i la seva transformació en capital, mitjançant l'explotació de la burgesia a la classe treballadora. I que ordena totes les relacions socials entorn de la reproducció social necessària per a poder continuar funcionant, que la classe treballadora aconsegueix comptant amb el seu salari com a base.

“

Entenem que el programa socialista ha de proposar la lluita per la reorganització social sobre la base de la classe treballadora com a part de la lluita per la superació de les opressions.

El capitalisme no és només un sistema econòmic d'explotació, sinó també d'opressió. Un sistema que ordena i condiona totes les relacions socials entre les classes socials i dins de les pròpies classes combinant totes les opressions de manera dialèctica al servei de l'explotació.

Quan dones, persones LGTBIQ+ i racialitzades, com a part de la classe treballadora, arrenquem drets democràtics a aquest sistema mitjançant la lluita, només els guanyem de manera parcial i formal, ja que el sistema capitalista reté les bases materials per a la seva garantia real.

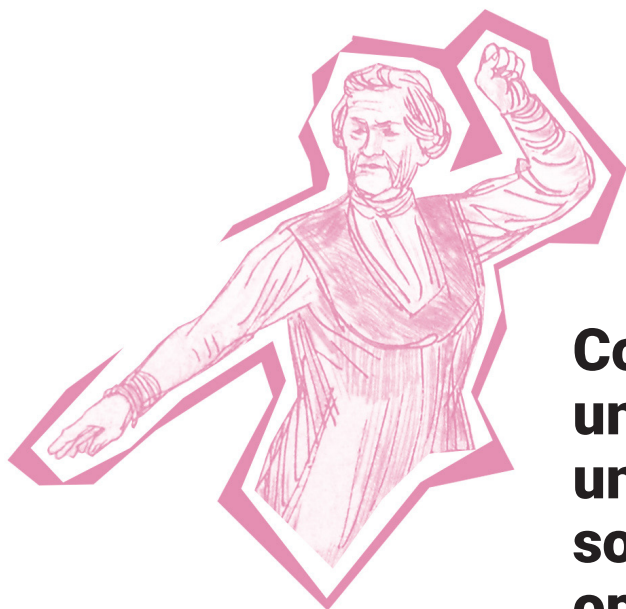
En afirmar que és el capitalisme, i no el patriarcat, el sistema a superar, no volem minimitzar les conseqüències de l'opressió de gènere ni relegar la lluita contra les opressions a "un futur socialista". Per contra, entenem que el programa socialista ha de proposar la lluita per la reorganització social sobre la base de la classe treballadora com a part de la lluita per la superació de les opressions.

Manifestació de l'Orgull de 2020 a Barcelona, que va coincidir amb el tancament de la fàbrica Nissan a Catalunya. Camarades de Corrent Roig van portar una pancarta mostrant el suport als i les treballadores de Nissan, recreant el moviment "Lesbianes i Gais fan costat als miners (LGSM)" d'Anglaterra en la dècada dels 80.

En els 80 a Anglaterra, Margaret Thatcher va impulsar una ofensiva en contra dels treballadors i treballadores que es va encebar especialment en les mines. Els miners, que van respondre amb dures vagues, van trobar un gran suport en la comunitat LGTBQ+. A la foto de dalt, els miners van protagonitzar una desfilada de l'Orgull, com a suport a les seves companyes que havien mostrat la seva solidaritat amb ells. A baix, Mark Ashton subjecta una pancarta amb el missatge "Marietes comunistes queer". Ashton va ser un dels impulsors de LGSM.

Combatre les opressions per a unir a la nostra classe, aixecar un programa de transformació socialista per a alliberar les oprimides

Els límits de la democràcia burgesa i del feminisme institucional en la lluita pels nostres drets

Revolucions burgeses com la francesa, fetes en nom de la llibertat, la igualtat i la fraternitat, van ensorrar el règim senyorial i el domini dels senyors feudals. Però a partir de que la burgesia es va consolidar com a nova classe dominant, va estar cada vegada menys disposada a estendre la democràcia al conjunt de la societat i va mantenir a la immensa majoria en una situació de desigualtat política, jurídica i social. Aquesta desigualtat va incloure a les dones de la seva pròpia classe social, que van haver de sortir a lluitar pel dret al sufragi i encara continuen patint masclisme i violència dins de la seva pròpia classe.

Per al feminisme institucional dels governs burgesos "progressistes" (com el del PSOE-Sumar), basten lleis i mesures legals dins del capitalisme per a acabar amb les opressions. Defensen, per exemple, que és possible aconseguir l'alliberament de les dones, de les persones LGTBQ+ i acabar amb el

racisme, mitjançant l'educació en valors i fomentant relacions més igualitàries.

Però les seves propostes deixen intacta l'estructura capitalista que manté a la majoria social en la privació i, per això, es mostren en gran manera estèrils, perquè les opressions estan profundament arrelades en les relacions socials.

Diu Holly Lewis en el seu llibre "La política de todes"², que "quan la vida de les persones no té sentit dins de l'ordre hegemònic, cal inventar paraules", atès que el que no es nomena ni tan sols existeix. Però no acabarem amb les opressions a través de canvis en el llenguatge o de manera individual.

De la mateixa manera, no n'hi ha prou amb identificar les bases materials de l'opressió i denunciar els mecanismes pels quals el gènere o la raça actuen en la societat, sinó que cal elaborar una estratègia d'alliberament, que sigui part de la transformació material de la societat.

² Holly Lewis (2016). "La política de todes". Edicions Bellaterra. La mateixa autora, en una altra part del seu llibre, denuncia la utilització comercial de reivindicacions dels moviments d'alliberament per part de grans corporacions: "La cultura LGTB ha estat mercantilitzada pel mercat i la política LGTB s'ha convertit en una forma de publicitat (...) Apple usa el seu suport als drets LGTB com a part de la seva experiència de marca (...). D'aquesta manera, Apple no és només una empresa que extreu els seus beneficis de treballadors de fàbriques a la Xina que són tan infelices amb les condicions laborals que han de recórrer al suïcidi com a protesta; no, Apple és un líder dels drets humans."

“

No basta con identificar las bases materiales de la opresión y denunciar los mecanismos por los que el género o la 'raza' actúan en la sociedad, sino que es preciso elaborar una estrategia de liberación.

La resposta marxista

Ja a la fi del segle XIX, durant la primera onada feminista, la socialista Clara Zetkin explicava com les dones de diferents classes socials van dur a terme una lluita ferotge pel dret al vot i altres demandes democràtiques.

Mentre les dones de l'alta burgesia es mobilitzaven pel dret al control sobre les seves propietats i les dones de la petita burgesia es concentraven en la lluita pel seu dret a l'accés a l'educació i a determinades professions, les obreres el feien, al costat dels seus companys de treball, contra l'explotació a les fàbriques, on es deixaven la salut i la vida. La seva condició com a dones oprimides modelava la manera com vivien l'explotació.

El gran encert de Clara Zetkin va ser assenyalar com, més enllà de la unitat d'acció en defensa de drets democràtics, la divisió en classes socials posava límits infranquejables a la unitat entre totes les dones (el que el feminisme radical diu sorroritat). Va insistir en la necessitat de posar fi a la discriminació de gènere en el si de les organitzacions obreres, així com en què aquestes prenguessin a les seves mans tots

els reclams "femenins", com a única manera d'unir a la classe obrera perquè pogués aconseguir els seus objectius com a classe.

Per a Marx i Engels, la tasca històrica és l'alliberament de la classe treballadora i, amb ella, la de la humanitat en el seu conjunt. Va ser Marx qui, davant l'opressió d'Irlanda per l'imperialisme britànic, va lluitar per la seva llibertat nacional i va declarar que "un poble que oprimeix a un altre no pot ser lliure".

Lenin, en coherència amb la defensa del dret a l'autodeterminació dels pobles, ens va llegar una guia vital per a lluitar per l'alliberament dels oprimits i vincular la seva batalla amb la tasca d'acabar amb l'explotació capitalista i superar la societat de classes.

Per a Lenin, com ha demostrat la història, les conquestes democràtiques sempre són parcials i subjectes a provisionalitat mentre es mantingui el capitalisme. La igualtat formal, una conquesta rellevant, mai equival a la igualtat real per les condicions socials en què viuen les classes i sectors explotats i oprimits. La igualtat real de les dones, no serà possible sense el seu ple accés als estu-

Il·lustració original de Robert Diederichs Fulla 4 del Cicle de Clara Zetkin 1960 (gravat); adaptació per l'equip de Disseny i Il·lustració de Corrent Roig sota la llicència CC BY-SA 4.0

dis i sense la socialització de les tasques domèstiques i de cura, la qual cosa va associada a posar fi al capitalisme.

El dret al divorci, per exemple, es converteix en lletra morta quan no existeixen condicions materials per a dur-lo a terme a la vida real. És un problema que es perpètua en l'actualitat, sota l'actual govern "progressista i feminista", davant la falta d'habitatge i de serveis públics i l'enorme precarietat laboral. Passa una cosa similar amb la Llei Trans aprovada pel govern PSOE-UP. Va ser una victòria parcial significativa, encara que gran part de les persones trans no poden autodeterminar-se lliurement en un mercat laboral i immobiliari discriminatori, un sistema educatiu sense dotació de recursos per a combatre la transfòbia (o directament regentat per l'Església, com passa a la privada-concertada) i

mentre no es blindi el finançament públic dels tractaments a la sanitat pública.

Per als marxistes, el combat a les opressions, a més de ser imprescindible per a unir-nos com a classe treballadora en la seva diversitat, pot convertir-se en una palanca en la lluita contra el capitalisme si l'associem a la batalla estratègica per la revolució socialista. Així mateix, com va assenyalar Lenin, la lluita contra les opressions no acaba en la presa del poder per la classe treballadora, sinó que ha de continuar durant la construcció del socialisme.

La nostra reivindicació del marxisme va unida a la denúncia de la contrarevolució estalinista soferta per l'URSS després de la mort de Lenin, en el marc de l'aïllament internacional de la Revolució Russa - a conseqüència de la derrota de la Revolució Alemanya de 1918 - i de

la guerra civil deslligada a Rússia per la contrarevolució (que comptava amb el suport militar de 21 exèrcits estrangers) que malgrat culminar amb l'heroica victòria de l'Exèrcit Roig va suposar la mort d'una gran part de l'avantguarda revolucionària. Aquesta contrarevolució, que va ofegar en sang i va abolir les conquestes reeixides enfront de les opressions va ser presentada, en canvi, com a continuïtat de Lenin i no com la que va enterrar la seva obra. No obstant això, la "teoria" del socialisme en un sol país, que és la negació del marxisme revolucionari (internacionalista per definició), va ser ideada per a la defensa dels privilegis de la burocràcia estalinista i li va servir per a dur a terme la seva política de coexistència pacífica amb l'imperialisme, presentant-se com la millor enterramorts de revolucions a qualsevol part del món.

Pancarta de l'organització STAR (en català, «Travestís De carrer d'Acció Revolucionària»), una organització trans fundada en 1970 per Sylvia Rivera (a la foto) i Marsha P. Johnson, una de les activistes més importants dels disturbis d'Stonewall el 1969. CC *BY-SA 4.0.

Per als marxistes, el combat a les opressions, a més de ser imprescindible per a unir-nos com a classe treballadora en la seva diversitat, pot convertir-se en una palanca en la lluita contra el capitalisme si l'associem a la batalla estratègica per la revolució socialista.

**socialment
iguals,
humanament
diferents
i totalment
lliures”.**

La centralitat de la classe obrera no és un capritx ideològic

No és un capritx del marxisme revolucionari defensar la centralitat de la classe obrera (una classe cada vegada més diversa) en la lluita per l'alliberament dels i les oprimides. En fer-ho, volem assenyalar que en el mode de producció capitalista l'opressió és funcional a l'explotació i que la fi de les opressions és inseparable de la supressió d'aquesta i de la societat de classes.

Amb això, volem assenyalar també la posició estratègica que ocupa la classe treballadora i, especialment, la classe obrera industrial, en la producció de la plusvàlua que extreu el capital i sobre la que assenta el seu domini.

Però per a fer efectiu el seu potencial revolucionari, la classe treballadora necessita posar-se al capdavant de les lluites dels oprimits, la qual cosa requereix així mateix un treball d'educació en la democràcia obrera i l'autoorganització encaminat a combatre en el seu si actituds opressives.

Els marxistes revolucionaris volem estar al capdavant d'aquesta batalla i orientar-la en el camí de la revolució socialista, construint amb els lluitadors un partit socialista revolucionari internacional. Un partit l'objectiu del qual és, com va sintetitzar Rosa Luxemburg, construir “un món on siguem socialment iguals, humanament diferents i totalment lliures”.

El programa de Corrent Roig per a la revolució socialista a l'Estat espanyol

Per a seguir amb el debat, t'animem a aprofundir amb el nostre programa, una eina al servei de les lluites del conjunt de la classe treballadora; una publicació fruit de l'esforç col·lectiu de la militància de Corrent Roig i les seves experiències, i també enriquida amb la de tants i tantes activistes i lluitadores que ens han acompanyat al llarg dels anys.

Contacta per a fer-te amb el teu!